

Следъ три дни се научихъ, че съмъ билъ измаменъ. Татаринътъ, като се научилъ, че момата е вѣнчана, искалъ да убие баща ѝ, който едвамъ се спасилъ. Хваналъ брата ѝ, разсипалъ го отъ бой и го глобилъ. Всичко това страшно ме изплаши.

На Петровъ-денъ отидохъ въ с. Костенъ да служа литургия, защото въ цѣлата Карнобатска околия само въ това село имаше черква. Дойде единъ човѣкъ, на име Милошъ, и ме повика по нѣкаква важна работа въ едно съседно село.

Следъ обѣдъ тръгнахме съ Милоша. Като вървѣхме изъ пѣтя, гледаме не далечъ отъ пѣтя — жени и мъже българи жънатъ една нива, а край тѣхъ — на коне двама турци. Щомъ ни видѣха, турцитѣ ни повикаха. Когато ги наближихме, Милошъ ми каза: „Това е татаринътъ Герей“. Азъ се приближихъ, по тогавашния обичай на раята, да му цѣлуна скута. А той ме попита:

— Ти ли си попътъ по тѣзи села?

— Азъ съмъ, — му отговорихъ.

— Ти ли вѣнча Пчеларовата дъщеря въ Карнобатъ?

— Азъ съмъ човѣкъ чужденецъ, дошълъ съмъ наскоро, не познавамъ хората и не зная, коя е тази Пчеларова дъщеря.

Въ това време Герей ме удари два пѣти съ пушката си по плещитѣ и извади пишофа си, но азъ го хванахъ и го задържахъ да ме не застреля.

— Скоро дайте вѣже да обесимъ този мръсникъ, — крѣсна гнѣвно Герей.

Слугата му се спустна къмъ моя конь, свали му юлара и го хвърли на врата ми. Наблизо имаше една върба. Веднага се покачи на върбата, праметна края на юлара и почна да го тегли, за да ме обеси. Азъ държахъ съ ржце юлара и го теглѣхъ надолу, а въ сѣщото време молѣхъ Герея да ме опрости.

Но Герей не искаше и да знае. Вмѣсто това, той викна на Милоша съ гнѣвъ:

— Какво гледашъ, та не вдигаешъ да обесятъ този мръсникъ бре?

Д. Чолаковъ